

VIERNES, 5 de diciembre de 2008

INÉDITOS CON FIRMA | LUCES

Tres trazos

AGUSTÍN FERNÁNDEZ PAZ | 5 DIC 2008

- 1. Os raros mecanismos da memoria. Sempre oíra dicir que nos breves instantes que precederían á súa morte toda a súa vida pasaría de xeito acelerado diante dos seus ollos, permitíndolle revivir por derradeira vez as experiencias -amargas unhas, felices outras, rutineiras as máis- que a súa memoria, sempre sabia, fora sepultando co paso dos anos de xeito semellante aos estratos xeolóxicos. Un fenómeno así, pensara máis dunha vez, tiña que obedecer a algunha rara orde programada en certos fragmentos da curva helicoidal do noso ADN, algo así como unha consoladora versión biolóxica da máquina que Adolfo Bioy Casares imaxinara en La invención de Morel.

Mais algunha peza debeu de fallar na súa propia máquina, algún aminoácido debeu de alterar a secuencia que poñería en marcha o complicado mecanismo, porque, nos últimos segundos da súa vida, a memoria quedoulle ancorada con firmeza na imaxe luminosa de Pilar, a rapaza de ollos de mel e trenzas louras que tanto amara nos seus anos adolescentes.

- 2. Un conflito teolóxico. Contemplei con ollos lentos o corpo que durmía ao meu carón, tan fermoso e perfecto que nin os máis arrebatados versos de Pablo Neruda chegarían para describilo cunha mínima xustiza. A miña mirada perdeuse logo máis alá da fiestra entreaberta: xa había tempo que anoitecera e chegaba o momento de volver á miña casa.

As horas que viña de pasar con Ana, aínda máis intensas e apaixonadas que outras tardes, anegáranme de felicidade. Mentres buscaba inutilmente as palabras que me permitisen describir aquela experiencia inesquecible, lembrei as prédicas coas que tantas veces me sermonaran nos meus anos infantís, cando me aseguraban que o ceo sería a felicidade eterna, o goce maior ao longo dun tempo infinito. Pero o ceo era estar a carón de Ana, diso estaba ben seguro. Por que, entón, me dixeran que era eterno e persistiran nun engano así durante tantos anos?

- 3. Un caso de licantropía. Conforme pasaban os minutos, a insolencia daquela alumna ía en aumento. Xa non se trataba só do seu ostentoso desprezo polas explicacións que o profesor intentaba desenvolver con paciencia infinita, e cuns resultados que se afastaban teimudamente dos seus esforzos. O peor era que, ademais, a moza dedicábase a atraer a atención do resto da clase cos máis variados e imaxinativos procedementos. Ao contrario que a do profesor, a actuación da moza acadaba un éxito de público cada vez máis amplo.

Atentos como estaban ás impertinencias da súa compañeira, os alumnos non se decataron das transformacións mínimas que anunciaban o desastre: o medre desmesurado das uñas, as grosas sedas que apareceron polas partes visibles da pel, o sangue coloreando o branco dos ollos, os cairos afiados que asomaban por entre uns labios anormalmente inchados, a mudanza na forma e no tamaño das orellas, a desfeita nas costuras da chaqueta e do pantalón...

Cando foron conscientes do que ocorría, era xa demasiado tarde. Algúns aínda dispuxeron

dun instante fugaz para pensar en balas de prata e en cruces invertidas, e na ausencia da lúa chea, máis evidente no ceo azul daquela mañá de primavera, e noutras inútiles fantasías literarias ou cinematográficas, tan afastadas do ámbito docente e do rutineiro mobiliario escolar que os rodeaba.

Así de terribles e inagardados son algúns fenómenos de licantropía.

Agustín Fernández Paz é Premio Nacional de Literatura Infantil e Xuvenil